

Prinos Bogu ugodan: prikazanje djela i „serviam!”

Služite i dajte slavu Bogu. Ove riječi sažimaju želju svakog sveca. Svakog jutra, kad se probudimo, možemo ponuditi cijeli dan Gospodinu kako bi ta želja vodila naše živote.

5.11.2024.

„Kršćanin započinje svoj dan, svoje molitve i svoje djelovanje znakom križa, u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen. Krštenik posvećuje

dan na slavu Božju i zaziva milost Gospodnju koja mu omogućuje da djeluje u Duhu kao dijete Očevo. Znak križa krijepi nas u napastima i poteškoćama." (1) Od prvih stoljeća kršćanstva postoji običaj da se dan započinje obraćanjem Bogu. „Čim se probudiš, prije nego što se opet suočiš s vrevom života, prije nego što u svome srcu stvoriš bilo kakav dojam, prije nego što se uopće sjetiš brige za svoje obiteljske interese, posveti Gospodinu rođenje i početak svojih misli." (2), Kasijan piše već u 5. stoljeću.

Godinama kasnije, njemačka svetica iz 13. stoljeća prenijela je sljedeće riječi koje je čula od Boga u svojoj molitvi: „Kad se ujutro probudiš, neka tvoj prvi čin bude da pozdraviš moje srce i ponudiš mi svoje. (...) Tko god od srca uzdahne prema meni kad se ujutro probudi i zamoli me da radim na njemu sva svoja djela kroz dan, privući će me k sebi. (...) Jer

nikada čovjek ne odahne od čežnjive težnje prema meni, a da me ne privuče k sebi bliže nego što sam bio prije.” (3)

Don Álvaro je u intervjuu objasnio kako je sveti Josemaría prakticirao ovaj običaj: „Čim se probudio, proživio je herojsku minutu: skočio je iz kreveta i poljubio pod, izgovarajući živopisni *serviam* kao eksploziju! Prinosio je Gospodinu cijeli svoj dan i načinio znak križa na čelu, usnama i prsima, ponavljajući: „Sve svoje misli, sve svoje riječi i sva djela ovoga dana, prinosim tebi, Gospodine, i sav svoj život, za ljubav.“ Poljubio bi i raspelo i Gospinu sliku koju je imao na noćnom ormariću.”(4) Sam sveti Josemaría je rekao da je u tim trenucima – a također i na kraju dana – recitirao onu molitvu koju je naučio od svoje majke: „Ponavljam je ujutro i navečer, s velikom radošću, i jako je dobra za mene. Dok se

oblačim, dok se brijem – nema nikoga osim Boga mog... –, molim naglas: „O, Gospodo moja, o Majko moja, sav se tebi darujem. I kao dokaz svoje sinovske ljubavi, posvećujem ti ovoga dana – ove noći – svoje oči, svoje uši, svoj jezik, svoje srce...”; „Divan popis!”(5).

Prinos djela izražava volju da slavimo Boga, sa zahvalnim duhom, u svemu što činimo, od onoga što vjerujemo da je najvažnije do onoga što nam se čini najmanjim i što nikoga ne zanima. Zbog toga sveti Pavao piše Kološanima: „I sve što god riječju ili djelom činite, sve činite u imenu Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu Ocu po njemu!” (Kol 3,17). A u Poslanici Korinćanima kaže: „ili jeli, ili pili, ili drugo što činili, sve na slavu Božju činite” (1 Kor 10,31).

Ova praksa pobožnosti pomaže nam razviti unutarnji stav želje da uvijek budemo s Gospodinom, da opažamo

njegovo stalno društvo i da mu nudimo svoja djela. Ponekad ćemo to izraziti eksplicitno – „Nudim ti, Isuse, ovaj čas rada“ – a ponekad će riječi biti nepotrebne jer doživljavamo Božju blizinu u svojim gestama i u svojim mislima, plod „uobičajene sposobnosti djelovanja iz ljubavi, posebno u nastojanju da se slijedi ono što Bog od svakoga traži“ [6].

Ponudite ono što ne ide dobro

Tijekom prvih godina u Madridu, sat svetog Josemaríje često se kvario. Kako tada nije imao novca da ga odnese na popravak, obratio se svom anđelu čuvaru da ga probudi ujutro u zakazano vrijeme. A "Urar" - kako je tada odlučio nazvati svog anđela - nije ga iznevjerio: probudio se točno u dan ranije dogovoreno vrijeme. Međutim, to je bio samo dio usluge. Tada bi započela prva bitka dana, za koju je znao da ne može računati samo na vlastite snage: ustajanje iz

kreveta. Utemeljitelj Opusa Dei odražava u svojim Intimnim bilješkama kako se jednom suočio s tim trenutkom dana:

„Jutros sam se – kao i uvijek kad to ponizno zamolim kad idem u krevet – iz dubokog sna, baš kao da me je netko pozvao, probudio vrlo siguran da je došlo vrijeme za ustajanje. Doista, bilo je petnaest do šest. Sinoć sam, kao i obično, zamolio Gospodina da mi da snage da pobijedim lijenost kada se probudim, jer – priznajem, na svoju sramotu – ta me sitnica silno košta i ima dosta dana kada, unatoč tom nadnaravnom pozivu, ostajem još malo u krevetu. Danas sam također molio, a kad sam vidio koliko je sati, namučio sam se...i ostao sam ležati. Napokon, u šest i petnaest oglasi se moja budilica (koja je već dugo bila pokvarena), ustao sam i, pun poniženja pao sam na zemlju, prepoznajući svoju grešku – serviam!

–, obukao sam se i započeo svoju meditaciju. Tako sam do petnaest do sedam gledao, dosta dugo, kako je lice moje Djevice od poljubaca bilo ispunjeno radošću, radošću.

Pogledao sam pomno: mislio sam da se smiješi, jer je to tako djelovalo na mene, ali usne joj se nisu pomicale. Vrlo miran, rekao sam mnogo komplimenata svojoj majci” [7].

Taj mali poraz postao je prilika za radost jer je sveti Josemaría znao vidjeti stvari ne samo sa svojeg stajališta, nego i iz perspektive Marije i Gospodina. Isus, Bog koji je postao čovjekom, savršeno dobro zna da je za mnoge ljude ovo trenutak posebne poteškoće. Stoga možemo zamisliti da je Krist ganut kada, unatoč dezorijentiranosti i umoru tipičnom za taj čas, ne zaboravimo obnoviti svoju želju da mu služimo i damo mu slavu, prinoseći sve što namjeravamo učiniti tog dana. Jer upravo to želimo na novi dan koji

počinje: „žrtvu živu, svetu, Bogu milu" (Rim 12,1).

U isto vrijeme, utemeljitelj Djela je u tom trenutku vidio prikladnu priliku da svoju krhkost prepusti u ruke Gospodina i zatraži njegovu pomoć. Doista, mogu postojati razdoblja u kojima, iz bilo kojeg razloga, više osjećamo težinu borbe i svojih pogrešaka. „Možda se u jednom trenutku uvuče sumnja, napast da pomislimo da nažalost nazadujemo ili da jedva idemo naprijed; jača čak i uvjerenje da, unatoč naporima da se poboljšaju, stvari postaju još gore” [8]. Kad dođe noć, možda nas može progoniti izvjesno razočaranje kada vidimo udaljenost između onoga što želimo biti i onoga što stvarno jesmo, između onoga što smo naumili i onoga do čega smo došli. Vrijeme je da ponovno prikažemo dan, činom sinovskog kajanja, i gledamo u sljedeći dan s nadom: Bog Otac nas rađa svaki dan - dok molimo,

primjenjujući Psalam 2 -, on nas obnavlja, dajući nam svakodnevno nove milosti, pomoću kojih ćemo se sutra moći suočiti s onim što danas nismo uspjeli postići.

Svaki dan koji nam Bog daje, imamo priliku početi iznova, da se „pomirimo sa svojom poviješću“ da „poduzmemo sljedeći korak“ i ne ostanemo „zarobljenici svojih očekivanja i razočaranja koja iz toga proizlaze“ [9]. Uvijek možemo obnoviti, na početku dana, „svrhu da ne pokleknemo, da ne padnemo u lijenost ili apatiju, da se suočimo sa svojim zadacima s više nade, s više optimizma, dobro uvjereni da ako budemo poraženi u bilo kojem okršaju moći ćemo nadvladati tu neravninu činom iskrene ljubavi” [10]. Jer Isus je prvi koji je shvatio „našu slabost i privukao nas k sebi, kao kroz kosinu” [11].

Briga za služenje

Sveti Josemaría želio je da ljudi Djela započnu dan dubokim naklonom dok ne poljube ili gotovo dotaknu tlo svojim glavama govoreći *serviam!* [12]. To je izvanjska manifestacija poniznosti i potpune predanosti službi Božjoj, koju je planirao i za drugo doba dana: *Preces*. Zapravo, prvi kolektivni čin Opusa Dei bio je upravo taj standard pobožnosti: osnivač i tri člana Djela u to vrijeme kleknuli su, poljubili tlo i zajedno recitirali te molitve.

Izraz *serviam!* ne nalazi se tekstualno u Svetom pismu. Međutim, Jeremijina knjiga uključuje i *non serviam* Izraela, koji odlučuje raskinuti savez s Gospodinom (usp. Jr 2,20). Kontekst ovog stiha je prvi govor proroka u kojem Bog osuđuje nevjerstvo svog naroda. Optužba nije samo za nezahvalnost, već i za nerazumnost, jer se narod odrekao izvora žive vode da bi izgradio napukle čatrnje. Ova slika, koja

odražava iskustvo Izraela u pustinji, ponovno se nalazi u epizodi Kristovih iskušenja koja su, na neki način, sažetak povijesti Izraelovih iskušenja. Suočen s prijedlogom „Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice i pokloniš mi se”, Isus odgovara: „Odlazi, sotonu! Jer pisano je: “Gospodinu, Bogu svome, se klanjaj i njemu jedinome služi” (Mt 4,9-10).

Neću služiti izražava ukratko pobunu protiv Boga. Iz tog razloga, sveti Josemaría tumači poslanje koje mu je Gospodin povjerio u svjetlu kategorije služenja, budući da bi to bila „stalna i veličanstvena potvrda: za „non serviam“, „SERVIAM!“; za „ne želimo da ovo vlada“, „*Regnare Christum volumus*“, želimo da on vlada!; ljudskoj slavi, „*Deo omnis gloria*“; i konačno velika potvrda za sve: „*Omnes, cum Petro, ad Iesum per Mariam*”” [13]. Na taj način naš Otac postupno artikulira nešto što je prisutno već 1928. Zapravo, u

jednom od autograma koji je najbliži datumu osnutka Djela čita se u dva stupca: „Omnes, cum Petro, ad Jesum per Mariam Deo omnis gloria [donji redak:] Actio – Oratio – Expiatio” i ispod oba stupca: “Serviam” [14].

Simbolična gesta privijanja k zemlji klanjajući se i uzvikujući *serviam!* tvrdi izvorno poslanje njegovanja i čuvanja stvorenoga (usp. Post 2,15). Prvi od ova dva glagola – u izvornom hebrejskom – također znači služiti, staviti se u službu nekoga ili nečega. Ovaj pojam izražava stanje čovjeka kao roba koji, međutim, ima mogućnost birati kome želi služiti: Bogu ili stvorenju, bilo Sotoni, faraonu ili sebi. Ovo je, ukratko, izvrsna alternativa koju *serviam* pokušava riješiti: ponovno živjeti prema istini koja je obilježila podrijetlo čovjeka [15].

* * *

Sveti Josemaría, od početka Opusa Dei, inzistirao je na tome da je poziv za Djelo božanski poziv „činiti osobitu službu Crkvi i svim dušama. Jedina ambicija, jedina želja Opusa Dei i sve njegove djece je služiti Crkvi, onako kako ona želi da se njoj služi, unutar specifičnog poziva koji nam je Gospodin dao” [16].

Ta želja za služenjem i odavanjem slave Bogu, koja je označila početke Djela, nastavlja se ostvarivati u svakom od njegovih vjernika kada započne dan. Činjenica da su *serviam* i prikazanje djela prva stvar koja se vrši ima snažan simbolički karakter i izražava duboku istinu: izražavamo želju za nasljedovanjem načina života Isusa, „koji nije došao da bude služen, nego da služi ” (Mk 10,45). I ova izjava namjere je ono što će kasnije dati sjaj svim našim aktivnostima. „Vrijednost osobe više ne ovisi o ulozi koju igra, uspjehu koji ima, poslu koji obavlja, novcu

koji ima u banci; ne, ne ovisi o tome; Veličina i uspjeh, u Božjim očima, imaju još jedno mjerilo: mjere se služenjem. Ne za ono što imate, već za ono što dajete. Želite li se istaknuti? Služite. Ovo je put” [17].

[1] Katekizam Katoličke Crkve, br. 2157.

[2] Kasijan, Kolacije, 21.

[3] Sveta Matilda od Hackeborna, *Liber specialis gratiae*.

[4] Álvaro del Portillo, Intervju o osnivaču Opusa Dei, Rialp, Madrid, 1993., str. 52.

[5] Od našeg Oca, u Andrés Vázquez de Prada, Utemeljitelj Opusa Dei, Rialp, Madrid, 1983., str. 41.

[6] Od Oca, Pastoralno pismo, 9-I-2018, br. 5.

[7] Intimne bilješke, br. 701; u Andrés Vázquez de Prada, Utemeljitelj Opusa Dei, sv. 1, Rialp, Madrid, 1997., br. 139, str. 469.

[8] Prijatelji Božji, 217.

[9] Papa Franjo, Patris corde, 4.

[10] Prijatelji Božji, 217.

[11] Susret s Kristom, 75.

[12] Usp. De spiritu, 117.

[13] Bilježnica IV, br.386, 11-XI-1931, cit. u Put, kritičko-povijesno izdanje priredio Pedro Rodríguez, n. 226.

[14]. Isto, str. 227.

[15] Za veću dubinu o serviam, Juan Rego, "Las Praces del Opus Dei: povijesno-teološki komentar", Studia

et Documenta, sv. 16, 2022., str.
247-249 (prikaz, ostalo).

[16] Od našeg Oca, Pismo 8, br. 1.

[17] Papa Franjo, Angelus, 19.9.2021.

José María Álvarez de Toledo

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prinos-
bogu-ugodan-prikazanje-djela-i-
serviam/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prinos-bogu-ugodan-prikazanje-djela-i-serviam/) (9.08.2025.)